

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **M. K.**, narozený, trvale bytem, zastoupený Mgr. Lukášem Míšou, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Martinkova 857/5, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 586 01 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2015, č. j. KUJI 54365/2015, sp. zn. OOSC 478/2015 OOSC/158/JN,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

III. Odměna právního zástupce žalobce Mgr. Lukáše Míši ve výši 9.438 Kč, bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný vydal dne 6. 8. 2015 rozhodnutí pod č. j. KUJI 54365/2015, sp. zn. OOSC 478/2015 OOSC/158/JN, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Třebíč ze dne 13. 4. 2015, č. j. OSČ-PŘ-039/2015-12/do, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle zákona o silničním provozu, zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla.

Proti označenému rozhodnutí podal žalobce žalobu. V ní požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení.

Krajský soud neprojednával žalobu věcně, ale omezil se na zjištění, že žaloba trpí neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, a to absencí žalobních bodů. Usnesením ze dne 14. 12. 2015, č. j. 41A 59/2015-11 krajský soud žalobu odmítl s odůvodněním, že s ohledem na skutečnost, že žaloba trpí nedostatkem podmínek řízení, který je již s ohledem na uplynutí lhůty k podání žaloby (uvedené v § 72 odst. 1 s.ř.s.) neodstranitelný, když neobsahuje žádný žalobní bod, napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 18. 8. 2015 a poslední den k podání žaloby, resp. k jejímu doplnění o žalobní body připadl na den 19. 10. 2015 (žaloba podána 16. 10. 2015), soud žalobu proto odmítl dle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

S odmítnutím žaloby žalobce nesouhlasil, podal proti němu kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 5. 2016, č. j. 9As 14/2016-83 usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V odůvodnění usnesení mj. NSS uvedl, že v posuzované věci došlo dnem podání žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce (16. 10. 2015) ke stavění lhůty pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s.ř.s. O uvedené žádosti krajský soud žádným způsobem nerozhodl. Lhůta pro doplnění žaloby tedy stěžovateli dosud neuplynula. Za uvedené situace je napadené usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby nezákonné, neboť stěžovatel stále má jistý prostor (byť velmi krátký) pro doplnění chybějících žalobních bodů. O neodstranitelný nedostatek podmínek řízení se proto nejedná.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s.ř.s. zrušil rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V souladu s ust. § 110 odst. 4 s.ř.s. je krajský soud vázán právním názorem uvedeným v tomto rozhodnutí. V dalším řízení rozhodne o stěžovatelově žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce a ve zbývající části lhůty pro podání žaloby jej vyzve k odstranění vad žaloby ve smyslu § 37 odst. 5 s.ř.s.

Krajský soud v Brně vázán názorem Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 5. 9. 2016, č. j. 41A 59/2015-41 žalobce osvobodil od soudních poplatků v plném rozsahu a zároveň žalobci ustanovil zástupce Mgr. Lukáše Míšu, advokáta se sídlem Martinkova 854/5, Brno a současně vyzval zástupce žalobce k odstranění vad žaloby.

Zástupce žalobce pak žalobu doplnil, uvedl, že ji doplňuje o zásadní skutkové okolnosti věci a právní důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí Městského úřadu Třebíč za nezákonné.

Sdělil, že v prosinci 2014 žalobce řídil vozidlo bez platného osvědčení z STK a měření emisí. Současně bylo zjištěno, že vozidlo mělo jinou barvu a odlišný VIN kód proti technickému průkazu. **Při výslechu na policii žalobce sdělil faktické údaje ohledně vozidla, současně také oznámil adresu pro doručování písemností.**

Na konci prosince 2014 a začátku ledna 2015 byly vyslechnuty různé osoby k vlastnictví vozidla. Pak R. uvedl, že vozidlo prodal panu Z. Pan Z. uvedl, že vozidlo prodal

panu V. Pan V. uvedl, že není vlastníkem vozidla. Paní K., matka žalobce uvedla, že fakticky je vlastníkem žalobce formálně ona.

V březnu 2015 Městský úřad Třebíč vydal oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání. Žalobce si zásilku nepřevzal. Správní orgán akceptoval jeho neformální omluvu. Následně vydal nové předvolání k ústnímu jednání, ale ani to nebylo žalobci doručeno.

V dubnu 2015 se konalo ústní jednání, ke kterému se dostavila matka žalobce, žalobce však nikoliv. Městský úřad Třebíč vydal při ústním jednání rozhodnutí o přestupku.

V květnu 2015 podal žalobce odvolání proti rozhodnutí o přestupku. To spojil s návrhem na neúčinnost doručení předvolání k ústnímu jednání a návrhem na navrácení do předešlého stavu u tohoto předvolání. Dále podal námitku podjatosti úřední osoby a žádost o poskytnutí bezplatné právní pomoci.

V červenci 2015 žalobce nahlédl do správního spisu a podal žádost o přerušení řízení k doložení listin. Na výslovnou výzvu žalovaného sdělil doručovací adresu na ohlašovně Městského úřadu Třebíč, shodně jako při výslechu na Policii v červnu 2014. Dále opakovaně požádal o prodloužení lhůty a podal žádost o určení advokáta.

Žalobce spatřuje zásadní pochybení v tom, že **Městský úřad Třebíč nerespektoval žádost žalobce o doručování na oznámenou doručovací adresu** ohlašovny, a to přesto, že součástí spisu byly úřední záznamy ze dne 30. 12. 2014 o vydání (odnětí) věci a vrácení věci. Tento údaj byl přitom žalobcem jasně a srozumitelně sdělen a zaznamenán v podkladu, který si Městský úřad Třebíč učinil součástí správního spisu. Žalobce ho sdělil policii, jelikož na adrese tehdejšího trvalého pobytu se již od roku 2007 nezdržoval. Soudem mu totiž bylo zrušeno právo nájmu. Bývalá manželka žalobce však na této adrese písemnosti určené pro žalobce odebírala a následně mu je nepředávala. Městský úřad Třebíč přitom z úřední činnosti již několik let věděl, jak a kam mají být písemnosti žalobci doručovány.

Městský úřad Třebíč tedy doručoval vadně. Takové doručení nevyvolává právní účinky. Žalobce neměl možnost se seznámit s obsahem doručovaných písemností a bylo mu znemožněno v řízení uplatnit svá procesní práva, zejména zúčastnit se ústního jednání a vyjádřit se ke skutečnostem, jež jsou kladeny za vinu a k důkazům o nich. V tom žalobce spatřuje porušení práva na spravedlivý proces.

Žalovaný své rozhodnutí zatížil vadou mající vliv na zákonnost tím, že výše uvedený způsob doručování na adresu odlišnou od žalobcem oznámené doručovací adresy považoval za řádný.

Žalovaný dále ani nijak nerozhodl o žádosti žalobce o přerušení řízení podanou v průběhu odvolacího řízení. Touto žádostí se vůbec nezabýval.

Navrhoval proto, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2015 i jemu předcházející rozhodnutí Městského úřadu Třebíč a věc vrátil Městskému úřadu Třebíč k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce v postavení účastníka řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, nesdělil správním orgánům žádnou adresu pro doručování ve smyslu § 19 odst. 3 správního řádu. Poprvé tak učinil až ve svém podání dne 27. 8. 2015. Veškeré písemnosti byly žalobci do doby, než poprvé sdělil adresu pro doručování, doručovány na adresu trvalého pobytu; tento postup považuje žalovaný za souladný se zákonem.

Žádost žalobce o přerušení řízení byla vypořádána v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Vzhledem ke skutečnosti, že se v daném případě jedná o řízení zahájené z moci úřední, nezakládá žádost účastníka řízení o přerušení řízení nárok na přerušení řízení (§ 64 odst. 3 správního řádu) a o takovém požádání není třeba ani vydávat samostatné usnesení.

Žalobci byla stanovena přiměřená lhůta k doložení listin, na které se odvolával, a po jejím marném uplynutí bylo vydáno napadené rozhodnutí.

K námitce podjatosti uplatněné žalobcem po vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně se v souladu s § 14 odst. 2 správního řádu nepřihlédlo, tj. nevydávalo se o ní samostatné usnesení, ale byla vypořádána žalovaným jako jedna z odvolacích námitek (k tomu viz též rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2013, č. j.: 2As 134/2011-200).

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná a navrhoval proto, aby byla zamítnuta.

Jednání Krajského soudu v Brně dne 22. 3. 2017.

U tohoto jednání zástupce žalobce odkázal na doplněk žaloby a dodal, že zásadní žalobní námitkou žalobce byla ta skutečnost, že nemohl sdělit skutkové okolnosti případu, neboť nebyl řádně předvolán k nařízenému jednání. Bylo to z toho důvodu, že ze strany správního orgánu nebylo žalobci doručováno na doručovací adresu, kterou sdělil a v tomto smyslu odkázal na č. 1. 1 a 2 správního spisu, a to Oznámení přestupku a Úřední záznam, kde žalobce sdělil policii doručovací adresu, a tyto dva listinné důkazy se staly součástí správního spisu. Dále odkázal na rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 13. 4. 2015, str. 3, první odstavec, kde je uvedeno, že správní orgán provedl důkaz listinou, a to přečtení spisového materiálu od Policie ČR, OO Třebíč, jehož číslo jednací je tam uvedeno, ze dne 29. 1. 2015, kde je přímo vyjmenováno, které listiny se ve spise nachází, mj. Oznámení o přestupku a Úřední záznam hlídky PČR OO Třebíč ze dne 30. 12. 2014. Z uvedených důkazů vyplývá, že žalobci mělo být doručováno na doručovací adresu, kterou policii sdělil.

Zástupce žalovaného u tohoto soudního jednání uvedl, že se stanoviskem žalobce nesouhlasí, nesouhlasí s jeho výkladem ust. § 19 odst. 3 správního řádu. Doručuje se na adresu trvalého pobytu do okamžiku, kdy účastník požádá o doručování na jinou adresu, tedy doručovací adresu, kterou sdělí. I dle rozhodnutí NSS nemusí se jednat o výslovné uvedení, že má být doručováno na sdělenou doručovací adresu, ale z podkladů musí být zřejmé, proč má být doručováno na doručovací adresu, nikoliv na adresu trvalého pobytu. Pokud jde o policejní spis, na nějž poukazuje zástupce žalobce, z Oznámení přestupku ani z Úředního záznamu však nevyplývá, že by žalobce požádal o doručování na adresu Městského úřadu

Třebíč. V tomto případě šlo pouze o jakýsi poznatek policie, a to před zahájením správního řízení. Teprve zahájením správního řízení, v případě, že účastník sdělí nějakou skutečnost, z níž lze dovozovat, že žádá o doručování na sdělenou doručovací adresu, nikoliv adresu trvalého pobytu, je toto povinen správní orgán respektovat. Toto se stalo i v projednávané věci, ale až v pozdější době, a to v okamžiku, kdy v nějakém svém podání žalobce poprvé sdělil doručovací adresu. Žalobce byl několikrát v osobním nebo telefonickém kontaktu se správním orgánem, v dřívější době před uvedeným podáním, doručovací adresu nesdělil.

Zástupce žalobce na to reagoval tak, že MěÚ Třebíč je osoba žalobce velmi dobře známa. Žalobce je dlouhodobě žadatelem o dávky státní sociální podpory a veškerá korespondence je mu zasílána na adresu MěÚ Třebíč. Také u Krajského soudu v Brně probíhá několik řízení týkajících se dávek státní sociální podpory, a z nich se dá zjistit, že žalobci je vždy doručováno na adresu MěÚ Třebíč. Jedná se sice o řízení v jiných věcech, tedy v dávkových věcech, nicméně se z nich dá zjistit doručovací adresu. Zdůraznil, že v této konkrétní věci doručovací adresu žalobce sdělil už policii. Postup správního orgánu v doručování žalobci pokládá žalobce vysloveně za formalistický přístup, který měl žalobce zkrátit na jeho právech.

Zástupce žalovaného pak k přednesu doplnil, že tomu, komu je ukládána povinnost, nelze doručovat na úřední desku a nebyl ani důvod ustanovovat žalobci opatrovníka, neboť žalovaný má za to, že bylo řádně zákonným způsobem doručeno fikcí. Pokud zástupce žalobce poukazuje na správní a soudní řízení žalobce ve věcech dávek státní sociální podpory, nebylo zjištěno, zda doručovací adresu žalobce správnímu orgánu sdělil, anebo zda MěÚ Třebíč žalobci doručoval na adresu MěÚ proto, že mu byla tato adresa známa a v tomto případě využil ust. § 19 odst. 8 správního řádu.

Z připojených správních spisů soud zjistil pro rozhodnutí věci tyto skutečnosti:

28. 1. 2015 oznamovala Policie ČR MěÚ Třebíč podezření ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 125c/1k, § 125c/1a1 zákona č. 361/2000 Sb., § 83/1a, § 36/1, § 37a, c, d zákona č. 56/2001 Sb., § 16/1a, b zákona č. 168/1999 Sb., protože dne 29. 12. 2014 v době od 21:50 hod. do 21:55 hod. v Třebíči na ulici řídil žalobce, kde byl kontrolován hlídkou OOP Třebíč. Provedenou lustrací bylo zjištěno, že uvedené RZ jsou evidovány na Na vozidle byl dodatečně zjištěn, kde dle ev. vozidel bylo vozidlo hlášeno na osobu H. K., které je v současné době vyřazeno z provozu a mělo přiděleno RZ, která má být odevzdána na MÚ Třebíč. Dále bylo zjištěno, že vozidlo nemá platnou STK a emise. U řidiče byla provedena dechová zkouška přístrojem Dräger ARDL-0289, která byla negativní. Řidič i vozidlo bylo na místě zajištěno a převezeno na OOP Třebíč. Provedená lustrace vozidel v PATROS negativní.

V Oznámení přestupku je uvedeno jméno M. K., narozený, místo narození T., trvale bytem, adresa pro doručování MÚ T., M. n. 116/6.

V policejním spise, který se stal součástí správního spisu, se pak nachází např. Úřední záznam vyhotovený policií 30. 12. 2014, kde uvedeno „*po předložení dokladů byl v řidiči zjištěn: M. K., nar., rozvedený, doklad, trv. bytem, uvedeno číslo telefonu a dále doručovací adresa MÚ T., M. n. 116/6, uchazeč o zaměstnání*“.

Ve spise se pak mimo jiné nachází Úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 30. 12. 2014, kdy uvedeno, že vysvětlení podával M. K., narozený, trvalý pobyt
U adresy pro účely doručování není uvedeno nic.

Ve spise správního orgánu, a to MěÚ Třebíč, Odbor správních činností, oddělení správní a přestupkové, se nachází Úřední záznam ze dne 4. 3. 2015, z něhož se zjišťuje, že dne 3. 3. 2015 bylo telefonicky hovořeno s M. K., který se ze zdravotních důvodů omluvil z ústního jednání dne 4. 3. 2015. V úředním záznamu mimo jiné uvedeno „*Při telefonickém hovoru s panem K. byl tento vyzván ke sdělení doručovací adresy, jelikož v místě trvalého pobytu se nezdržuje. Tento uvedl, že žádnou doručovací adresu nemá, jelikož se nikde déle nezdržuje, e-mail adresu taky nemá a ani telefon. Byl upozorněn, že pokud oficiálně nezašle ke správnímu orgánu doručovací adresu, veškerá pošta mu tedy bude zasílána na adresu trvalého pobytu s pravděpodobným doručením formou fikce*“.

13. 3. 2015 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání k projednání přestupku na den 13. 4. 2015 v 9:00 hod na MěÚ Třebíč, oddělení správní a přestupkové, budova A. Předvolánka byla zasílána na adresu Z doručky bylo zjištěno, že žalobce nebyl zastižen, adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení, zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 17. 3. 2015 a dále zjištěno z obálky, že jmenovaný na uvedené adrese nemá označenu schránku.

Ústní projednání přestupku, jak ze spisu vyplývá, pak proběhlo 13. 4. 2015 bez účasti žalobce a téhož dne MěÚ Třebíč, Odbor správních činností, oddělení správní a přestupkové, vydal rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1. zákona o silničním provozu, podle ust. § 83 odst. 1 písm. a), d) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, kterých se dopustil tím, že dne 29. 12. 2014 ve 21:55 hod. v obci Třebíč na ulici řídil a provozoval nákladní automobil tov. zn., které je trvale vyřazeno z provozu, a které bylo opatřeno reg. zn., která nebyla vozidlu přidělena. Vozidlo tudíž nepřihlásil k registraci, neprokázal jeho technickou způsobilost, když nemělo platnou technickou prohlídku a na vozidle nebylo sjednáno pojištění o odpovědnosti z provozu vozidla. Tímto jednáním obviněný porušil ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, ust. § 6 odst. 1, § 37 písm. c) zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, ust. § 1 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla a naplnil tak skutkovou podstatu přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1. zákona o silničním provozu, podle ust. § 83 odst. 1 písm. a), d) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidel a za to se mu v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b), písm. c), § 12 zákona o přestupcích a podle § 125c odst. 4 písm. d), odst. 5 zákona o silničním provozu, § 83 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a podle ust. § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla ukládá pokuta ve výši 15.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku a dále byl zavázán k povinnosti uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 1.000 Kč. Toto rozhodnutí bylo doručováno na adresu a bylo doručeno fikcí.

Ve lhůtě stanovené pro odvolání žalobce podal námitku podjatosti správního úřadu, návrh na neúčinné doručení písemnosti k předvolání „obviněného“ k ústnímu jednání na den 13. 4. 2015, návrh na navrácení předešlého stavu z důvodu nesprávného postupu úřadu

a současně vzhledem k návrhu žádosti k ust. § 41 správní řád, neúčinnost doručení písemnosti předvolání „obviněného“ k ústnímu jednání na den 13. 4. 2015 a návrh na zrušení vydaného rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to blanketní návrh vzhledem k žalobcově právní absenci – k jeho dosaženému vzdělání není prozatím schopen odůvodnit, a dále podání nazvané odvolání proti rozhodnutí úřadu – odbor správních činností, oddělení správní a přestupkové, ve věci přestupků ze dne 29. 12. 2014, sp. zn. OSČ-PR-39/2015-4/do, přičemž se jednalo rovněž o blanketní podání.

25. 5. 2015 zaslal správní orgán I. stupně odvolání žalobce žalovanému, který vydal dne 6. 8. 2015 rozhodnutí, kdy rozhodl tak, že dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Toto rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno na adresu Masarykovo nám. 116/6, 674 01 Třebíč, které žalobce osobně převzal dne 18. 8. 2015, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci.

Ze správního spisu se zjišťuje, že žalobce v podání, které bylo doručeno žalovanému 28. 7. 2015, uvedl „*Pro úplnost ještě jedenkrát uvádím tu shodnou, stejnou adresu pro možné doručování písemností úřadem M. K., Městský úřad Třebíč, M. n. 116/6, T. s desetidenní úložní dobou pošty k doručení do vlastních rukou adresáta*“.

Pod tímto podáním je vlastnoruční podpis žalobce.

Soud zde cituje, že zástupce žalovaného u soudního jednání uvedl, že teprve tohoto dne, tj. 28. 7. 2015 se správní orgány dozvěděly doručovací adresu žalobce, a to MěÚ Třebíč, na kterou proto rozhodnutí žalovaného, které bylo vydáno po tomto datu, doručily.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Zásadní žalobní námitkou žalobce je ta skutečnost, že prvostupňový správní orgán nerespektoval žádost žalobce o doručování na sdělenou doručovací adresu policii, a to na adresu MěÚ Třebíč, když na adrese trvalého bydliště se žalobce již několik let nezdržuje a správní orgán věděl již z připojeného policejního spisu, který se stal součástí správních spisů, že žalobce uvedl již policii doručovací adresu, a to Městský úřad Třebíč, což správní orgán nerespektoval, přestože věděl i z jiných řízení, týkajících se dávek státní sociální podpory, že doručovací adresa žalobce je Protože toto správní orgán nerespektoval, žalobce se nedozvěděl o nařízeném jednání týkající se projednání přestupků, z nichž byl obviněn a žalobce se tedy nemohl ke skutkovému stavu vyjádřit, pročez napadená rozhodnutí obou správních orgánů jsou nezákonná.

Podle § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Se stanoviskem žalobce se soud neztotožňuje. Již přímo z citace ust. § 19 odst. 3 správního řádu vyplývá, že *nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování*

Soud dospěl k závěru, že doručovat na doručovací adresu lze v případě, že tím dojde k urychlení řízení, když účastník požádá o doručování na doručovací adresu, kterou sdělí. Sdělít doručovací adresu, pokud účastník nechce, aby bylo doručováno na adresu bydliště, musí však správnímu orgánu, a to nejdříve po zahájení správního řízení. Toto se však v případě žalobce nestalo. Z úředního záznamu ze dne 4. 3. 2015, který je součástí správního spisu, když žalobce telefonoval úředníkovi na úseku přestupků P. D. a omlouval svou neúčast u jednání dne 4. 3. 2015, na výzvu uvedeného úředníka ke sdělení doručovací adresy, když se v místě trvalého pobytu nezdržuje, žalobce žádnou doručovací adresu nesdělil, řekl, že ji nemá, jelikož se dále nikde nezdržuje, e-mail adresu také nemá a ani telefon. Z úředního záznamu vyplývá, že byl upozorněn tímto úředníkem na úseku přestupků, že pokud oficiálně nezašle ke správnímu orgánu doručovací adresu, veškerá pošta mu bude zasílána na adresu trvalého pobytu s pravděpodobným doručením formou fikce.

Soud nemá nejmenšího důvodu o pravdivosti tohoto úředního záznamu pochybovat, úředník na úseku přestupků, který úřední záznam sepsal a tento byl přepisem telefonátu s žalobcem, dle názoru soudu neměl sebemenší důvod do úředního záznamu uvést něco jiného, než mu žalobce sdělil. Žalobce ani po tomto úředním záznamu, tedy po datu 4. 3. 2015 žádnou doručovací adresu správnímu orgánu nesdělil, tuto sdělil až Krajskému úřadu kraje Vysočina v podání z 28. 7. 2015, a proto správně, po sdělení doručovací adresy, rozhodnutí žalovaného, které bylo vydáno po tomto datu, a to 6. 8. 2015, bylo již žalobci doručeno na sdělenou doručovací adresu, a to

Do té doby bylo správně doručováno na adresu trvalého bydliště žalobce

Na tuto adresu bylo žalobci zasláno i předvolání k nařízenému ústnímu jednání, ke kterému se žalobce nedostavil. Toto předvolání bylo doručeno v souladu se zákonem – správním řádem a bylo doručeno fikcí.

Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že jeho doručovací adresa pro správní řízení byla uvedena již v Oznámení přestupku ze dne 28. 1. 2015, kdy policie ČR oznamovala Městskému úřadu Třebíč podezření ze spáchání přestupků u žalobce, když vysloveně byla uvedena adresa pro doručování MÚ T., M. n. 116/6. Dle žalobce správní orgán I. stupně, a to MěÚ Třebíč při zahájení správního řízení již věděl, jaká je doručovací adresa žalobce, neboť to vyplývá právě z uvedeného Oznámení přestupku pořízeného policií a navíc je doručovací adresa obecně na Městském úřadu Třebíč v případě žalobce známa, a to i z jiných řízení, zejména ve věcech sociálních dávek.

Soud se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného v tom, že správní řízení týkající se přestupků žalobce bylo zahájeno teprve Oznámením o zahájení řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání na den 4. 3. 2015. Ve správním řízení před správním orgánem I. stupně žalobce správnímu orgánu žádnou doručovací adresu nesdělil (uvedl, že žádnou nemá). Pokud je (což je pravdou) v Záznamu o přestupku uvedena doručovací adresa žalobce Městský úřad Třebíč, z tohoto záznamu nevyplyvá, zda tuto adresu doručovací sdělil policii samotný žalobce, nebo byla např. policii známa z nějakých jiných řízení, nicméně soud znovu zdůrazňuje, že žádnou doručovací adresu žalobce nesdělil správnímu orgánu I. stupně

v průběhu řízení před tímto orgánem, a že mu proto bylo doručováno správně na adresu trvalého bydliště a správně bylo doručeno fikcí.

Soud pouze na okraj uvádí, že rozhodně správní orgán I. stupně nemohl vycházet z toho, že před správními orgány probíhalo několik řízení ohledně dávek státní sociální podpory žalobce nebo nějakých jiných dávek sociálních, neboť se v takovém případě jednalo o zcela jiná řízení a soud zde pouze podotýká, že ze dvou spisů Krajského soudu v Brně (sp. zn. 22A 54/2015, sp. zn. 33A 62/2015) zjistil, že tato řízení se týkají sociálních dávek žalobce, kdy žalovaným v obou případech je Ministerstvo práce a sociálních věcí a prvostupňovým správním orgánem úřad práce, takže v těchto řízeních prvostupňovým správním orgánem nebyl vůbec Městský úřad Třebíč. Navíc, jak soud uvádí, je zcela nepodstatná otázka doručovací adresy v těchto řízeních, neboť se jedná o zcela jiné typy řízení se zcela jinými účastníky, tedy se zcela jiným žalovaným.

Když podával pak žalobce žaloby proti rozhodnutím žalovaného v těchto věcech, kdy žalovaným bylo Ministerstvo práce a sociálních věcí, v obou případech soud zjistil, že žalobce v žalobě již uvedl adresu pro doručování M. ú. T., M. n. 116/6, T.

Soud tedy shrnuje, že v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně bylo správně žalobci doručováno na adresu trvalého pobytu, neboť žádnou doručovací adresu v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně žalobce nesdělil a poté, kdy doručovací adresu sdělil žalovanému, bylo na tuto adresu ze strany žalovaného také doručováno, takže bylo respektováno právo žalobce doručovat na zvolenou doručovací adresu.

Předvolání k nařízenému jednání před správním orgánem I. stupně bylo tedy žalobci doručeno správně na správnou adresu a bylo také doručeno zákonným způsobem dle ust. §§ 23 a 24 správního řádu a bylo doručeno fikcí.

Podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Správní orgán I. stupně ve věci přestupku žalobce ústní jednání nařídil, žalobce k němu řádným a zákonným způsobem předvolal a žalobce se k projednání nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, takže mohl správní orgán ve věci jednat i bez přítomnosti žalobce a věc rozhodnout, pokud měl za to, že skutkový stav byl náležitě zjištěn.

Soud dospěl po prostudování správního spisu k závěru, že skutkový stav v daném případě byl náležitě zjištěn, přestupkové jednání bylo žalobci prokázáno a věc byla také správně právně zhodnocena.

Soud tedy uzavírá, že se zásadní žalobní námitkou žalobce, tedy že nebylo doručováno na oznámenou doručovací adresu, se soud vypořádal a se stanoviskem žalobce se neztotožňuje. Pokud jde o přestupkové jednání žalobce, bylo toto provedenými důkazy, jež provedl správní orgán I. stupně, zjištěno a prokázáno.

Soud tedy žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, bylo rozhodováno dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Žalobci byl však dle ust. § 35 s.ř.s. ustanoven zástupce – advokát k ochraně jeho práv. V takovém případě dle ust. § 35 odst. 8 s.ř.s. odměnu za zastupování a hotové výdaje zástupce hradí stát. V daném případě odměna zástupce žalobce Mgr. Lukáše Míši činí odměnu za právní služby, a to převzetí a příprava věci, písemné doplnění žaloby ze dne 7. 10. 2016, porada s klientem 14. 3. 2017, doplnění žaloby z 21. 3. 2017, účast u jednání Krajského soudu v Brně 22. 3. 2017 a 29. 3. 2017, tedy celkem 6 úkonů po 1.000 Kč, tj. 6.000 Kč, dále 6x hotové výdaje po 300 Kč, tj. 1.800 Kč, celkem 7.800 Kč, vše zvýšeno o DPH 21% 1.638 Kč, celkem 9.438 Kč. Toto vše je v souladu s vyhl. č. 177/1996 Sb. a zástupce žalobce prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. března 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r
samosoudkyně